

[Chr. Nielsen.]

er selvfølgelig ikke blot om det militære byggeri, at der hersker det allerstørste hemmelighedskræmmeri. Andre ting, som jeg synes viser, hvor skæbnesvanger udviklingen forløber, har man simpelthen givet direktiver om ikke at omtale for den danske offentlighed. Jeg tænker her f. eks. på, hvad der skete i Frederikshavn den 17. og 18. september, hvor man afholdt en gigantisk landgangsmanøvre. Det hed sig ganske vist i pressen — det var den eneste meddelelse, offentligheden fik —, at danske søstridskræfter var stævnet til møde med norske og engelske søstridskræfter oppe i Skagerak til en eller anden rutinemæssig øvelse, men det viste sig, at der dækkede sig noget helt andet under dette. Selv danske militærpersoner blev tydelig nok overrasket, da de mødte de engelske søstridskræfter i Skagerak, for det, der var tanken med det hele, var en gigantisk landgangsmanøvre i Frederikshavn. Med utallige landgangsfartøjer, med mere end 30 enheder besatte man kysten deroppe og udladede det ene tusind soldater efter det andet, opstillede pigtrådshegn og militærlejr i området, og alt sammen blev det selvfølgelig nøje overvåget af amerikanske kontrolanter på land. Jeg synes, at den danske befolkning har krav på at få enkelthederne at vide om en situation som den, der her har foreligget. Den afslører, hvor langt danske politikere har trukket Danmark ind på krigens vej.

Medens alt dette foregår, forsøger man at bane vej ved fortsat at etablere et fantastisk krigshysteri ude i befolkningen. Jeg tænker her f. eks. på den begivenhed, der indtraf under de sidste efterårsmanøvrer, hvor det efter den frygtelige ulykke ved Ringsted blev afsløret, at militæret havde kørt landet rundt med 300 t højeksplosiv ammunition, og da man afæskede militæret en forklaring, fik man den oplysning, at man havde fundet det nødvendigt at transportere denne ammunition igennem Jylland over Fyn til Sjælland, for at den, i tilfælde af at krigen skulle udbrude, kunne være forhånden for de danske soldater fra Jylland, som deltog i efterårsmanøvren. Jeg kan ikke se andet end, at de højeste militærpersoner her i landet simpelthen nu må være besjælet af den tanke, at krigen kan udbrude hvad time på dagen det skal være. Men det afslører samtidig, hvor farlige disse personer er at have gående løse omkring. Når de een gang er blevet besat af en sådan tanke, at krigen kan udbrude når som helst, er der vel ikke langt til, at

disse krigens håndværkere af hele deres hjerte ønsker, at denne krig skal udbrude.

En anden form for krigshysteri foregår ved den mobilisering af befolkningen, som man forsøger. Jeg har et frisk eksempel fra Langeland, hvor telefonistinderne på telefoncentralen i Rudkøbing blev kaldt op til fortroligt møde hos forstanderinden og fik besked om, at nu skulle de uniformeres, og nu skulle de bære våben.

Alt dette kan kun tilsigte eet eneste: at forsøge at få den danske befolkning til at tro på, at krigen står lige for døren, og med det sidste, vi har været ude for, forholdsordren, synes jeg, at målet i så henseende er nået.

Heldigvis tænker jo hundredtusinder af landsmænd på samme måde som jeg. Det er vel egentlig det bedste, man kan sige i den nuværende situation, at større og større kredse forstår, hvor uomgængelig nødvendigt det er snarest muligt at få gjort op med den skæbnesvangre politik, som breder sig i Danmark. Det hævdes så tit, og det er også blevet sagt under denne debat, at dansk udenrigspolitik ser det som sin opgave at få en afspænding i gang. Jeg synes, at det, man har for øje så at sige hver eneste dag, taler i den stik modsatte retning. Det har bestemt ikke været et led i Danmarks bidrag til en afspænding, at vi f. eks. tillader, at der bygges kæmpe-mæssige startbaner i Jylland, startbaner, som ikke udelukkende bygges for jetjagere, til forsvarsbrug, men som bygges med henblik på angreb. Anderledes kan det ikke være, når man ved Skrydstrup bygger startbaner i 30 m bredde og 6 kms længde. Det har kun eet formål: at de skal kunne anvendes til jetbombemaskiner, og alligevel har man den dristighed at tale om, at man gør alt muligt for afspænding.

Et karakteristisk eksempel på, hvorledes man arbejder for denne såkaldte afspænding, synes jeg vi fik for et par måneder siden igennem en erklæring fra det danske udenrigsministerium. Den 7. august sendte formanden for den øverste sovjets præsidium, Svernik, et brev med en fredssæppe til præsident Truman. I den anledning udsendte den danske udenrigsminister følgende ifølge Ritzaus Bureau — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„I det danske udenrigsministerium ønsker man ikke udtale sig om den sovjet-russiske fredshenvendelse til USA, før man kender ordlyden af det russiske forslag. Der lægges dog ikke skjul på, at man i udenrigsministeriet er af den opfattelse, at Sovjetunionen for ofte har